

Prepáčte, že o Vianočnej téme a v lete, ale nedalo mi to, jednoducho krásny príbeh o našej dobe a uponáhľaných otcoch - dôležitých biznismenov a podnikateľov... o čo všetko krásne prichádzajú kvôli... svojim milovaným peniazom... Započúvajte sa a skúste príbeh dokončiť po svojom... Tu je príbeh:

Keď si generálny riaditeľ veľkej obchodnej spoločnosti prečítal odkaz svojej sekretárky, ktorý mu nechala na širokom písacom stole, nevlúdne zašomral: *"Naničhodná dievčina! Práve toto popoludnie si musela vybrať a ísť k zubnému technikovi. Človek nemôže dôverovať naozaj nikomu. Aj tá, o ktorej si myslíš, že je vzorom sekretárky, ťa nechá v kaši. Pomyslí si, že musí ísť k zubárovi a úrad nechá tak!"*

Riaditeľ bol to popoludnie nevrlý. Očakával list, od ktorého závisela veľká obchodná záležitosť pre jeho spoločnosť. Zatelefonoval vrátnikovi: *"Len čo príde popoludňajšia pošta, prineste ju ihneď mne!"*

Nemusel dlho čakať. Po niekoľkých minútach mu vrátnik vysypal na stôl celú hrbu listov. Riaditeľ sa začal v nich prehrabávať. Hľadal veľkú obálku bez udania odosielateľa a bez označenia firmy: to bola tá túžená záležitosť.

Naraz sa mu dostala do rúk dlhá biela obálka, ktorá mala na zadnej strane elegantne vytlačenú adresu jeho podniku a kvalifikáciu odosielateľa: generálny riaditeľ.

"Toto je pekné!" zarazil sa riaditeľ. "Jeden môj list v pošte, ktorá prichádza...?"

List Ježiškovi

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 10 Jún 2010 13:41

Obracajúc nervózne obálku v ruke, tajomstvo sa mu zdalo čoskoro vyriešené: niekto napísal list a použil jeho obálku a teraz mu ju pošta vracia. Na prednej strane obálky bolo totiž napísané: "Betlehenskému dieťaťu - Ježiškovi." Pod touto zvláštnou adresou bolo napísané nejakým horlivým poštovým úradníkom: "List sa vracia pre nedostatočnú adresu." Riaditeľ nervózne roztrhal obálku: chcel vedieť, kto to bol ten odvážlivec, čo si dovoľil použiť jeho riaditeľský papier.

List - išlo o dlhý list - bol napísaný neúhľadným písmom. Na konci listu stál však celkom jasný podpis: Anzelm Degozzi, nazývaný Selmi. Riaditeľ sa trošku zháčil a hneď mu preletelo myslou, že nemôže predsa trestať svojho synčeka. *"Musím ho však naučiť poriadku,"* myslel si. "Nesmieš si za žiadnu cenu posluhovať mojimi riaditeľskými hárkami listu. To je môj osobný papier."

Zvedavosť však pohla riaditeľa - otca, aby si všimol obsah listu. Začal čítať:
"Milý Ježiško, píšem Ti na papier generálneho riaditeľa, pretože na tomto papieri sa pero šmýka lahodnejšie, a nie ako na papieri od mamy. A potom riaditeľ vždy hovorí, že papier z hlavičkou dáva listu tón a ja doteraz nemám ešte listový papier s mojím menom."

Riaditeľ sa zastavil v čítaní a ihneď rukou stlačil červený gombík na zavolanie sekretárky. V tom si však spomenul, že sekretárka v to popoludnie nie je na úrade, a tak zobral kúsok papiera a napísal naň: 1000 listových papierov s menom Selmi. Áno Selmi má pravdu, a potom sa riaditeľ v duchu uspokojil, keď si pomyslel, že Selmi tak dobre dbá na otcove ponaučenia.

Ponoril sa do čítania listu s väčšou spokojnosťou.
"... Ja som osemročný chlapec a chodím do tretej triedy. Preskočil som jednu triedu, lebo riaditeľ vždy hovorí, že čas nám nikto nemôže požičať, a tak je cennejší ako peniaze. Vraj roky ušetrené za mlada sa nájdu potom. Mama to však pokladá za veľkú hlúposť. Je to vraj tak, ako keď niekto chce postaviť dom vyšší o jedno poschodie a preto šetrí materiálom na základoch." Riaditeľ sa zastavil, nahnevaný. *"Tu ho máš, ja sa snažím uviesť syna na správnu cestu, učím ho, aké sú základné pravidlá úspechu, dal som ho študovať do súkromnej školy, aby sa nestretával s darebákmi, držím pre neho vychovávateľku, čo ho učí angličtinu a uhladené spôsoby chovania sa... a nestačí. Jeho matka mu núti idey. Musím sa rozhodnúť... Keďže nemôžem dať do výchovného ústavu manželku dám do ústavu syna. Do dobrého anglického ústavu."*

Nervózne si naznačil do notesa: Selmi - výchovný ústav, a pokračoval v čítaní listu.

List Ježiškovi

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 10 Jún 2010 13:41

"Milý Ježiško: chcel som Ti písať už minulé Vianoce. V jeden večer som sa pýtal mamy, akú známku treba dať na list pre Ježiška s prosbou o darčeky. Ale bol prítomný aj riaditeľ a on povedal, že netreba plniť hlavy detí takými fantáziami, lebo vraj potom sa majú zle pred holou skutočnosťou. A vysvetlil, že darčeky deťom dávajú rodičia a nijaký Ježiško. Mama mi na druhý deň vysvetlila celú vec takto: Ježiško udeľuje na Vianoce darčeky všetkým deťom na svete. Darčeky malé, lebo detí sú milióny. Chudobné deti sa musia uspokojiť s chudobným darčekom od Ježiška. deti bohatých majú pod stromčekom omnoho viac darčekom, lebo sekretárka pred Vianocami povie riaditeľovi: "Pán riaditeľ, dovoľujem si vám pripomenúť, že čoskoro budú Vianoce a bude treba myslieť na darčeky..." A riaditeľ odpovie: "Dobre, dobre, slečna. Postarajte sa ako obyčajne." Potom sekretárka ide po obchodoch a kúpi dar pre manželku riaditeľa, dar pre syna riaditeľa. A mama povie: "kto vie, čo mi tohto roku daruje sekretárka môjho manžela..."

Riaditeľ sa striasol: *"Akého hada si to zohrievam na hrudi! Nielenže ničí všetko, čo sa snažím natĺcť do hlavy synovi, ale dokonca sa sarkasticky vyslovuje o mne. Rozumie sa, že dary kupuje sekretárka. Ja mám na pleciach celú fabriku a bolo by hlúpe tratiť čas behajúc po obchodoch. To by moja žena mala vedieť. Ak to nechápe, mala by mať toľko zdvorilosti a byť mi povďačná za kúpené dary."*

Vskutku - uznal si to riaditeľ - je pravda, že dary vyberala vždy sekretárka. No, ale čo na tom? Sekretárka ho upozorňuje pred Vianocami, Veľkou nocou, meninami, narodeninami na dary: ale aj keď ich vyberá sekretárka dary dáva on, riaditeľ, lebo on za ne vysolí peniaze. A čo je vlastne sekretárka? Nie je ona akýsi hovoriaci notes? Keby si miesto sekretárky poslúžil notesom a doňho zapísal jednotlivé slávnosti, aby ho upozornili na darčeky - nebolo by to to isté? No ale nakoniec riaditeľ uznal, že notes a sekretárka nie je tá istá vec.

Dal sa znovu do čítania listu, lebo bol zvedavý, ako jeho manželka rozlúštila hádanku, ako rozoznať darčeky od Ježiška od darčekom rodičov.

"Ja som zostal prekvapený a povedal som, že ak sa veci tak majú, bohatý chlapec nevie nikdy rozoznať, ktoré darčeky prichádzajú od Ježiška a ktoré od sekretárky. Mama sa pustila do smiechu a povedala: "Ak je bohatý chlapec hlupáček, isteže nepochopí nič. Ak je rozumný, pochopí ihneď ktorý darček je od Ježiška. "Ja som sa pýtal, či na balíčku od Ježiška nie jw náhodou nejaký znak a ona poveda, že nie. "Nie je tam nijaký zvláštny zank: ale sa to vie, lebo dary od sekretárky by sa mohli páčiť všetkým deťom tvojich rokov, kým darček od Ježiška sa páči len tebe samému." Mama to vie veľmi dobre. A vskutku, Na Vianoce som dostal darčeky a ihneď som spoznal, ktoré darčeky boli od Ježiška. Autíčko s pedálmi, elektrický vláčik a stavebnica boli veľmi pekné a boli by sa páčili všetkým deťom, ale sa ohromne páčili mne, boli drevené sánky a pekná štrikovaná čiapka, čo zakrýva uši a je veľmi teplá."

Riaditeľ si rýchle urobil malý záznam do notesa: Sekretárka, darčeky Selmovi minulý rok. "Uvidím, či je pravda, či manželka hovorí pravdu alebo klame." pomyslel si riaditeľ. A čítal

d'alej:

"Milý Ježiško, píšem Ti tento list, lebo Ťa chcem poprosiť o jednu vec. Najprv Ti však musím niečo vysvetliť, aby si lepšie pochopil moju žiadosť. Ja som veľmi nešťastný chlapec, lebo mám nešťastie byť bohatý, ako hovorí mama a teda nemôžem mať nijakú vec, ktorá by sa mi páčila. Páčilo by sa mi ísť do školy, kde chodia ostatní chlapci, ktorí, len čo vyjdú do školy veselo sa naháňajú, hádžu sa snehovými guľami, môžu si kúpiť za rohom ulice pečené gaštany alebo americké oriešky. Ja, len čo sa skončí škola, už ma čaká šofér so slečnou Šťukou a musím nasadnúť do auta a odísť domov.

Slečna Šťuka sa tak nevolá: bola to mama, čo ju tak pokrstila. Jej meno je Alžbeta, je rodená Angličanka, pomáha mi robiť úlohy, učí ma angličtinu a učí ma správať sa ako anglický gentleman. Je veľmi chudá ako klinec a preto ju voláme Šťuka. Nikdy sa neusmeje a chce, aby som jej povedal po anglicky všetko, čo robím a vždy aj s dajakým protikladom. Keď sa napríklad obúvam, musím povedať: tejto chvíli si obúvam čierne topánky. Moje topánky sú čierne, ale sneh je biely. Keď raňajkujem, musím povedať: V tejto chvíli pijem čokoládu. Čokoláda je teplá, ale plazy sú zvieratá so studenou krvou.

Táto slečna Šťuka ma nenechá nikdy na pokoji. A potom je tu učiteľka, čo ma učí hrať na klavíri, je tu inštruktor, čo ma učí jazdiť na koni. A potom je tu guvernanka, d'alej kuchárka, dve služobné, šofér a záhradník. Okrem toho každé dva -tri dni riaditeľ privedie do domu niekoľko pánov, ktorí cez obed diskutujú o financiách, burze, obchodoch a iných sprostostiach. V krátkosti celý čas je dom plný ľudí a mne by sa tak páčilo byť samému s mamou.

Zriedkakedy, keď slečna Šťuka a ostatní sú preč, ja a mama sa veľmi krásne zabávame.

Beháme, naháňame sa, robíme kotrmelce a niečo aj rozbijeme. Ale najkrajšia vec je olovrant na taliansky spôsob. Vtedy si pochutíme na saláme, mortadele (zvláštna bolonská saláma), pečených gaštanoch, syroch, jeden taký troška zelenkastý, ktorý posmrdkáva zvláštnou vôňou. Jeme rukami a všetko zapijame červeným vínom, až nám po ňom ostávajú červené fúzy na ústach. Počas jedenia mama napodobňuje slečnu Šťuku: "Čo robíš v tej chvíli?" A ja odpovedám: "Prstom si naberám marmeládu zo sliviek a obližujem ju. Nádoba na marmeládu je okrúhla, ale žirafa je zviera s vysokým krkom."

Keby sa o týchto veciach dozvedel riaditeľ, kto vie, čo by si myslel. Riaditeľ je dobrý človek, ale isté veci nevie pochopiť. Riaditeľ je veľmi starý a mama veľmi mladá. A keď môže zo seba zhodiť všetky tie ozdoby a šperky, zdá sa mladá slečna."

Riaditeľ pozdvihol hlavu a skoro mu vypovedal dych od prekvapenia, ba povedzme úprimne, od rozhorčenia. "Ja že som starý?" pýtal sa sám seba. "Môže byť starý muž, čo má štyridsaťdva rokov?... Rozumie sa, že že ona sa zdá mladá. Nájde všetko pripravené, nemusí na nič myslieť, o nič sa nezaujíma. Keby mala na pleciah moju zodpovednosť, veci by sa zaiste zmenili."

V duchu však musel uznať, že manželka má iba tridsať rokov, a je preto mladá. No, ale čo to chcel Selmi od Ježiška?

"Milý Ježiško, teraz, keď už vieš všetko o mne, počuj moju prosbu. Neunúvaj sa s vianočným darom. Ba, keď mi dáš adresu, pošlem ti na ňu všetky dary, čo prídu od slečny sekretárky. Chcem od teba tento zvláštny dar. Riaditeľ už dlhšie hovorí, že musí ísť do zahraničia po obchodné záležitosti. Prosím Ťa, presvedčí ho, aby odcestoval ihneď. Tak zatvoríme dom a ja a mama odídeme do Montemoro. Mama tam má svoj domček. Vedľa domu je pekný lesík. Ja

List Ježíškovi

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 10 Jún 2010 13:41

som tam už bol s mamičkou pred rokmi, keď ma trápil zlý kašeľ. Bolo to nádherné. Tak by som sa mohol sánkovať na sánkach, čo si mi poslal minulé Vianoce. Urob to, Ježíško, prosím Ťa! Aj mama potrebuje trochu sa zabaviť. Je taká smutná. Tam sa bude môcť vyrozprávať so svojimi priateľkami z detstva. Už si značí ich mená do notesa.

Nechaj nás odísť len nás dvoch. Riaditeľ myslí len na svoje obchody, dokonca o nich aj sníva. A tak aj cez noc sa občas prebudí a hovorí do strojčeka, čo registruje jeho slová na pásku.

Jeden raz mu mama povedala, že prečo si nezoberie aj jednu nočnú sekretárku.

Prosím Ťa, zariad' veci tak, aby slečna Šťuka odišla ihneď na prázdniny do Anglicka a vrátila sa až po Troch kráľoch. Ba, zadrž ju tam aj trochu dlhšie. Viem, bude to ťažké presvedčiť riaditeľa, lebo on keď niečo určí, tak z toho nepopustí ani pred nebeským Pánom. Riaditeľ ..."

"Prestaň už s tým riaditeľom!" zakričal prezident a treskol rukou o stôl. "Koniec koncov som tvoj otec!..."

"Čo hovoríte?" zakoktala prestrašená sekretárka, čo strčila v tej chvíli hlavu do dverí.

"Nič, nič!" zamrmlal riaditeľ a strčil list do tašky.

"Musíte mi odpustiť pán riaditeľ, ale zub ma veľmi bolel a bolo to do zbláznenia."

Dobre, dobre, urobili ste veľmi dobre." odsekol riaditeľ.

"Chcete, aby som vám roztriedila poštu?"

"Nie, nie, urobím to sám."

Sekretárka sa obrátila k dverám. Po niekoľkých krokoch sa sa však obrátila.

"Pán riaditeľ, dovoľujem si vás upozorniť, že dnes je 15. januára. Čoskoro sú narodeniny pani manželky."

"Ach, ďakujem!"

"Tak predsa len tá moja manželka mala pravdu... Znova som zabudol..." - pomyslel si riaditeľ už s pokornejším priznaním si svojej neschopnosti zapamätať si čo i len jediný dátum - dátum jej narodenín.

"Zaujímavé" - pokračoval v premýšľaní, "kedysi som si pamätal nielen jej narodeniny ale aj narodeniny svojich priateľov... Kedysi som bol známy tým, že som nezabudol na narodeniny žiadneho priateľa a každému vymyslel originálny darček. Teraz si pamätám..." zastavil sa v premýšľaní, lebo si s hrôzou nemohol spomenúť na nič ohľadom priateľov... Už dávno sa s nimi nestretol, hoci bývajú blízko... Koľko krát sa musel vyhovoriť na neodkladné pracovné povinnosti. Postupne sa prestali ozývať... "Vytratili sa z môjho života... Ani som si to v tom kolobehu práce neuvedomil..."

Rýchlo vstal, narýchlo zobral peňaženku a vybral sa do najbližšieho obchodu s darčekom. Pri vchode ho čakal šofér, no pokynul mu rukou, že môže ísť domov. Dnes pôjde pešo.

List Ježiškovi

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 10 Jún 2010 13:41

Prekvapený výraz v tvári šoféra si už riaditeľ nevšimol. Ponáhľal sa, mal iba hodinu čas na to, aby vymyslel originálny darček pre svoju manželku... Zaspomínal si na mladé časy a rozbehol sa po obchodoch v meste hľadať, čo potreboval. Pár minút pred tým, ako mala manželka prísť z práce už bežal s pár nakúpenými darčekom v rukách cez cestu tak naplnený radosťou až to v ňom vrelo... "Určite sa jej budú páčiť... Predsa len som si na niečo spomenul..." - prebleslo mu v hlave, "Nikto iný o tom nevie, že vždy mala rada a má rada..." - no piskot bŕzd blížiaceho auta mu už nedovolil dokončiť myšlienku. V tej radosťi si nevšimol ponáhľajúci sa mercedes, ktorý doň v plnej rýchlosti narazil a aj s darčekom v rukách odhodil niekoľko metrov na kraj cesty priamo pred jeho vlastný dom.

"To nie, nie dnes, nie teraz, Bože!" - bolo jediné, čo mu prebleslo hlavou pri náraze... Potom si už nič nepamätal. Zobudil sa až na lôžku v nemocnici, ako vedľa neho sedí ustarostená manželka a jeho syn, ktorého list čítal v práci...

"Otvoril oči, mami! Riaditeľ otvoril oči!" - zašvitoril svojim hláskom jeho syn. "Och, nie, zas ten riaditeľ!" - pomyslel si riaditeľ ale hrešiť syna nemohol, nevládal otvoriť ústa. "Žiadny riaditeľ, Michal, veď je to tvoj otec..." - poznamenala s nežnosťou ale aj s radosťou v hlase manželka a nežne ako dávno pred rokmi pohladila riaditeľovu tvár. Maličký sa k nej pridala a so širokým úsmevom aj on pohladil riaditeľa po tvári... To už riaditeľ nevydržal a keďže nemohol zo seba vydať ani hláska, všetka radosť i ľútosť nad tými rokmi bez citu a nevšímavosti sa vyliali na jeho tvár v slzách, ktoré pomaly stekali po jeho lícach. Malý Michal ich utieral svojimi rúčkami... "Mami, ocko plače?" - zvedavo sa pozrel na mamu. "Áno, našiel čo stratil - to, čo kedysi dávno mal, opäť sa vrátil..." - odpovedala s láskou v očiach, ktorými hľadela znovu zaľúbene do očí riaditeľa a pokračovala: "Spomenul si na to, čo nikto iný nevedel... Ani jeho sekretárka... Svedčia o tom darčeky, ktoré som našla okolo neho rozhodené pred našim domom, keď som sa vracala z práce o niekoľko minút skôr ako obyčajne a na vlastné oči videla nehodu ale aj jeho rozžiarenu tvár, s ktorou utekal cez cestu..." A dodala pohľadiac ho znova po tvári: "Boh vyslyšal moju i Michalovu modlitbu... Vitaj späť z dlhej cesty, milovaný..."